

עין משפט‏
נר מצוה

מזן:

בית שמאי אומרים מלִמְעָלָה ובית הלל אומרים מלִמְטָה.
ככל הספרים גרסינן איפכא צפ' כילד משתתפין (עירובין דף פו.):
פירסוּ סלקא דעתך מחיבן הביאום. והלא היה אסור להניס ולהזילא והא הכל מודים לא גרסינן דמחיזה בלא גג לאו

אהל הוא ומחיזה כוז מותר לעשות
שצטת כדאמרינן צפרק כל גגות (שם דף זג.) אמר להו שמואל נגידו לי גלימא כך פי' צקונטרס וכמו כן צפרק כל הכלים (שבת דף קסה:) גצי פקק החלון דהאי חלון למעלה בגג אבל מן הגז לא שיך איסור אהל והציא ראייה כמו כן מההיא דכל הגגות דלמר להו שמואל נגידו לי גלימא ושהדרינהו רב לפשיה ופרין לשמואל למה לי למעבד הכי הא אמר זה מטלטל עד עיקר המחיה ומשני שמואל דעבד ללנישומא צעלמא משמע דאס היה שמואל אסור כרב ניחא ליה במאי דעבד שמואל הכי ולא היה קשיא ליה מידי היכי שרי למיעבד הכי אלמא לא חשיב אהל בדפנות מן הגז דהא לא קפיד רב על עשיית המחיה אלא משום דקסבר אסור לטלטל דקדין לתוכה וקשיא לפירוש הקונטרס מאי הקשה הילך הציאו הסדיינים דלמא דרך מלגוש הציאום ועוד קשה דלשון חלון שיך כזותל ובגג ארוצה דמתנן (גי'ה דף לה:) משלין פירות דרך ארוצה וכמה ארוצות שזדלת דפרק בתרא דיומא (דף עג.) היינו בארצות שגג כמו ארצות השמים (בראשית ו) ועוד מוכח פרק מי שהזליאוו (עירובין דף מד. ושם) שייך מן הגז עשיית אהל גצי עשיית דופן פריך והא אתמר עלה הכל מודים שאין עושין אהל עראי בתחלה ציי"ט וצפרק כילד משתתפין (שם דף פו:) גרים צקונטרס כמו שכתוב בספרים פירסו לכתחלה מי שרי והאתמר מר הכל מודים שאין עושין עראי בתחלה שצטת גצתה ונראה לר"מ דמן הגז נמי שיך עשיית אהל וכל היכא דאמרינן דמחיזה זו מועלת להמיר חשיב עשיית אהל בתחלה כי הך דפרסו סדיינן והוי כדופן שלישי של סוכה דחשיבין אהל צפרק מי

שהזליאוו (שם מד.) אבל דופן רביעי אינה אלא תוספת אהל דבלאו הכי משתריא ורב שהקפיד צפרק כל גגות (שם דף זג.) אעשיית מחיה הקפיד דלדידיה כיון דאסור לטלטל לא היה לפרוש הכי הא אמר זה מטלטל עד עיקר המחיה כל שכן דאס היה אסור לטלטל דטפי הוי קשיא לן היכי שרי למיעבד הכי אלא האמת מקשה ומאן דשרי תוספת אהל אפילו צאהל שלמעלה מן הגג נמי שרי כדמוכח פרק המוצא תפילין (שם דף קג. ושם) גצי הנהו דיכרי דהוו צי רב הונא צייממא צעו טולא בליילא צעו אוריא ולקמן פ' הישן (דף סו:) גצי עובדא דרבי אליעזר שצטת צסוכתו של ט(רבי יהודה) דרבי אלעאי בקיסרי: **בְּהָרְךָ** דתיבא חד רבֿור אמרינן תרי רבֿור רֿא אמרינן. ותימה דהא נמי מלתא דפשיטא היא דמכשירין לעיל (דף י.) קנה קנה פחות משלשה דדופן סוכה כדופן שצת ושמא סלקא דעתך לחלק בין שתי לערב ואין להקשות דמסגי צשני צחלים שעוציין יתר צשלשה צחלים והכא צשנים סגי הא אמרינן התם דלא המירי אלא צשיירא:

כי תניא ההיא בבוסה גדולה. בגזזה הרצה שאין יכול לומר שני לצודין הלכך צעי מחללת שצעה ומשהו ומעמידה צפחות משלשה סמוך לקרקע כך פירש צקונטרס אבל ככל הספרים גרסינן מאי קמ"ל דמשלשל דפנות מלמעלה למטה כר' יוסי לפיכך צריך לפרש דמעמידה למעלה צפחות משלשה סמוך לסכך ואפילו גזזה הרצה מן הארץ כשרה כרבי יוסי דמתניתין דלמר מחיזה תלויה מתרת: **פס ארבעה**. צהאי דמעומד שיך לשון פס ולעיל דרצזה לגזזה הדופן שיך לשון מחללת: **בַּפְּחוֹתַי** מושלשה סמוך דרופן. מנזות סוכה צשתי דפנות דשיטה דכולהו אמוראי דלעיל צפירקין (דף יו:) כרצנן דלמרי שמים כהלכתן היינו כמין גאס ואס האחת מן הדפנות שלימות ונתוה מזורחת מוקי לה להאי פס ארצעה ומשהו לצד דרוס או לצד צפון צפחות משלשה לדופן מזרחית ונחשצ כקתום ויש כאן שמי דפנות שלימות ותימה למה לי פס ארצעה יעשה פס שני טפחים ויעמידנו סמוך לדופן וירחיק שלשה טפחים פחות משהו ויעמיד פס אחד של שני טפחים ומשלשלין דפנות מלמעלה למטה. ולא עוד שרבי יוסי נמוקין עמו.

סוכה פרק ראשון סוכה

זים שמאי אומרים מלמעלה. דיו אס עשאה מלמעלה מתוך אוגנו: מן הכותל שציניין. אותה הנעשית לחוך צין החצרות ותלויה על פני פי הצור ואע"פ שלא נעשית צבציל המים דקא סבר מחיזה תלויה מתרת צחצרות אפילו כל טלטול: **צשיטת רבי יוסי**. דמתניתין: **לא רבי יהודה סבר לה כרבי יוסי**.

שמהא מחיזה תלויה מתרת צסוכה ולא רבי יוסי סבר לה כרבי יהודה צצור שמהא מתרת שצצת: **דרצנן**. הא דאסרינן להציא מימי חצר זו לזו בלא עירוב מדרצנן הוא דמדלאורייתא לא מיתסר אלא מרשות היחיד לרשות הרצים: **אצל שצת דאיסור סקילה הוא**. צמללכות דלאורייתא ממחירין אפילו צמירי דרצנן דלית צה: **ואס חאמר**. כיון דרבי יוסי לא סבר לה כרבי יהודה צצצת: **מעשה שנעשה צליפורי**. שהמירו שצצת על ידי מחיזה תלויה כדלמר רב דימי לקמיה: **על פי מי נעשה**. והלא רבי יוסי ראש של ישיצת ציפורי הוה כדאמרינן צבנהדרין (דף צג:) דצק דצק מדרוף הלך אחר צית דין ופה אחר רבי יוסי לציפורי: **לא על פי רבי יוסי נעשה**. שצצר נפטרי: **אלא על פי רבי ישמעאל צנו**. ומאי מעשה דכי אתא רב דימי אמר פעס אחת שכתו צליפורי ולא הציאו ספר תורה צערצ שצת ט[שהיה דרצן להלניע ספר תורה צצמים מפני הנכרים ואותו הצית שהניחו לתוכן] היה צצית אחד שצחצר צית הכנסת וצמים הרצה היו פתוחין לחצר ולא עירצו או שהיו חצרות הרצה פתוחות לזאות מצוי וצית הכנסת פתוח לו והיה ספר המורה צחצר שצגגד צית הכנסת ולא נשתתפו צמצוי ואסור להזילא מן החצרות למצוי ופרסו סדיינן על גצי עמודים שהיו לרוצח המצוי וחלקו את המצוי ולא היו פתוחים מן המחיה ולפנים אלא צית הכנסת וחצר שצנגדו והציאו ספר המורה שהיו שאר החצרות נסתלקו ואין איסור כאן: **מחיון הציאום**. והלא היה אסור להניס ולהזילא. והלא הכל מודים כו' לא גרסינן דמחיזה בלא גג לאו אהל הוא ומחיזה כוז מותר לעשות כדאמרינן

צפרק כל גגות (עירובין דף זג.) אמר להם שמואל נגידו לי גלימא: **סדיינן פרוסין**. והיו גצוהין מן הארץ דהוה ליה מחיזה תלויה: **מחללם שרצצה ארצעה ומשהו**. וארכה לאורך הדופן: **מפרסו צסוכה**. אס תולה אותה צאיר צפחות משלשה סמוך לסכך ופחות משלשה לקרקע וכגון שאין הסוכה גצוהה אלא עשרה מזומנמין: **מחללם שצעה ומשהו**. אלמא חד לצוד אמרינן ותו לא: **צסוכה גדולה**. הגצוהה הרצה שאין יכול לומר צה שני לצודין הלכך צעי מחללת שצעה ומשהו ומעמידה צפחות משלשה סמוך לסכך דהויא לה מחיזה עשרה ותו לא איכפת לן אס תלויה היא וקמ"ל דמשלשלין מלמעלה למטה כר' יוסי: **פס ד' ומשהו מתיר צסוכה**. אס גצוה י' ורצצה ד' ומשהו: **ומוקי לה צפחות מג' סמוך לדופן**. השני צמקצוע וכי אמרינן לצוד איכא דופן שצעה וזה משך סוכה קטנה כדי ראשו ורצו:

מתני'

מטפח ואמרינן לצוד כדאשכחן פרק קמא דעירובין (דף טו:) דמקיפין צשלשה צחלים והכא צשנים סגי הא אמרינן התם דלא המירי אלא צשיירא:

כי תניא ההיא בבוסה גדולה. בגזזה הרצה שאין יכול לומר שני לצודין הלכך צעי מחללת שצעה ומשהו ומעמידה צפחות משלשה סמוך לקרקע כך פירש צקונטרס אבל ככל הספרים גרסינן מאי קמ"ל דמשלשל דפנות מלמעלה למטה כר' יוסי לפיכך צריך לפרש דמעמידה למעלה צפחות משלשה סמוך לסכך ואפילו גזזה הרצה מן הארץ כשרה כרבי יוסי דמתניתין דלמר מחיזה תלויה מתרת: **פס ארבעה**. צהאי דמעומד שיך לשון פס ולעיל דרצזה לגזזה הדופן שיך לשון מחללת: **בַּפְּחוֹתַי** מושלשה סמוך דרופן. מנזות סוכה צשתי דפנות דשיטה דכולהו אמוראי דלעיל צפירקין (דף יו:) כרצנן דלמרי שמים כהלכתן היינו כמין גאס ואס האחת מן הדפנות שלימות ונתוה מזורחת מוקי לה להאי פס ארצעה ומשהו לצד דרוס או לצד צפון צפחות משלשה לדופן מזרחית ונחשצ כקתום ויש כאן שמי דפנות שלימות ותימה למה לי פס ארצעה יעשה פס שני טפחים ויעמידנו סמוך לדופן וירחיק שלשה טפחים פחות משהו ויעמיד פס אחד של שני טפחים ומשלשלין דפנות מלמעלה למטה.

מסורת הש"ס

(א) עירובין פו.; (ב) וסכל שם ע"ש.; (ג) [עירובין ט.]; (ד) רש"י, ט(י"ז) יומקן.

מוסף רש"י

מן הכותל שביניהם. משפסקת צין החצרות ומפסקת על פני הצור ואע"פ שאינה נכנסת לתוך אוגנו (ערוכין יב.). דאמר אגויה צבציל המים ומתוך אף ציצשה, הלכך צמים נמי אין צריך שתרצה המחיה עשויה צבציל המים ומתוך אגויה הצור (שם יב.). אבל שבת דאיסור סקילה. אצ"ג דרצשויות דרצנן ליכא סקילה, כל דתקון רצנן כעין דלאורייתא תקון (שם). ואם תאמר. הוואיל ור' יוסי לנבי שצת לית ליה מחיזה תלויה (שם). מעשה שנעשה צליפורי. על ידי מחיזה תלויה כדלמר לקמן, על פי מי נעשה. והלא ר' יוסי ראש של ציפורי הוה ועל פיו היו עושין סולן וצחצר צבנהדרין (צג:) חצר ר' יוסי לציפורי (ערוכין שם). שכתו ולא הביאו ס"ת. לצית הכנסת וצחצר אחרת (צ"ל וצחצר אחת שאינם מעורבת. מרשע"א) הוה וציו מצילין אותו דרך חצר שאינה מעורבת ופרסו סדיינן על גצי עמודין להיות מחיזה צצתה אלא מחליות הצצר צציה שהיה ספר תורה מונח צו ועד צית הכנסת, וצנין מצוי קטן כדי הילוך צין סדיינים למחליות הצצר ולא היו צני הצצר אוקרים שם, שלא היה פתח פתוח לו אלא אותו פתח לבדו והקן סדיינים מחיזה תלויה הוואי (שם).